

domsskatterne steg automatisk med Ejendommenes Værdi, men de blev hængende, naar Ejendommenes Værdi begyndte at falde. Nu har det ærede Medlem atter fastholdt denne Paastand, men derfor bliver den ikke mere rigtig. Jeg paaviste, at i 1921—22 var vi saa højt oppe med Amtsskatterne, som vi nogen Sinde havde været her i Landet, nemlig paa 47,7 Mill. Kr. I 1922—23 udgjorde de samlede Amtsskatter kun 40,1 Mill. Kr., i 1923—24 35,3 Mill. Kr. Der er altsaa en stadig Nedgang. Tager vi f. Eks. mit eget Amt, Viborg Amt, er Forholdet dette, at Amtsskatterne deroppe er fra 1921—22 til indeværende Aar gaaet ned fra 3,5 til 2 Mill. Kr. eller med 43 pCt., og i det ærede Medlems Amt, Ribe Amt, er Amtsskatterne fra 1921—22 til 1927—28 efter hans egen Opgivelse gaaet ned fra 2,1 til 1,4 Mill. Kr. eller med 33 pCt.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Jeg skal ikke diskutere med det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, om han har sagt, at de Beparelser, der fremkom ved Nedskæringerne, vilde blive væltet over paa Kommunerne; Folketingstidenden vil tilstrækkelig tydeligt vise, hvad han har sagt.

Nu spørger det ærede Medlem mig, om jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at der vil være sparet 100 Mill. Kr. for Erhvervslivet. Jeg vil dertil sige, at jeg har baade i min første Tale og nu sagt, at jeg regnede Nedskrivningen for Statens Vedkommende til omkring 50 Mill. Kr.; hvad der saa kommer for Kommunerne og Erhvervene, skal jeg ikke kunne opgøre. Det er muligt, at den højtærede Statsminister kan have Ret; det tør jeg ikke sige noget bestemt om; det Tal er vel ikke let at gøre nøjagtigt op, og jeg kan ikke afgøre, om han maaske kan have Ret i, at det er 100 Mill. Kr.; jeg holder mig til de Tal, jeg har nævnt, og dem skal jeg nok forsvare.

Til det ærede Medlem Hr. Fisker skal jeg sige, at det er jo muligt, at vi havde de højeste Amsudgifter i 1921—22, men det ved det ærede Medlem ikke endnu; han ved ikke, hvordan Udgifterne har været i 1925—26, og der er meget, der tyder paa, at de maaske har været lige saa høje. Vi mangler nemlig, hvad der er udskrevet for Kommunerne i det Aar; vi ved, hvad der er udskrevet i Ejendomsskyld og Grundskatter. Men det, jeg har hævdet, at medens Ejendommene steg, steg ogsaa Skatterne, og nu,

da Ejendommene er faldet, er Skatterne blevet hængende alt for højt oppe, er i ingen Henseende blevet afkræftet. Det er det, jeg har sagt, og det er ogsaa Tilfælde; det vil det ærede Medlem overhovedet ikke kunne afkræfte, for Tallene viser klart nok, at Skatterne er 3—3½ Gang saa store, som de var i 1913—14.

L. Rasmussen: Da jeg første Gang havde Ordet under denne Finanslovdebat, tillod jeg mig at pege paa, at det Ministerium, der overfor de daarligst stillede i vort Samfund brugte Nedskæringskniven saa eftertrykkeligt, naar Talen var om Ministrenes egne Forhold, værnede om alle de Indtægter, de havde, og var yderst bange for, at den Nedskæring, som de satte i Scene overfor andre, skulde komme til at ramme dem selv. (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er de offentlige Midler uvedkommende). Jeg nævnte dette, første Gang jeg havde Ordet under Debatten, og jeg gjorde Rede for, hvorledes Stillingen var for disse Ministre, og naar nu jeg hører, at den højtærede Indenrigsminister synes, at jeg ikke har givet tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende, undrer det mig, at han var saa tavs med Hensyn til dette, da han selv havde Ordet; min Paavisning af, hvorledes Ministeriet, det nuværende Ministerium, optraadte overfor Smaakaarsfolk med Nedskæring og værnede sine egne Interesser, er jo overhovedet ikke blevet nævnt eller omtalt fra Venstres eller Ministrenes Side, af visse nærliggende Grunde. Men naar jeg fremdrog Eksempler paa det efter min Mening uforsvarlige i den Maade, hvorpaa man opretholdt visse Biindtægter, saa vidste jeg jo paa Forhaand, at medens man herinde, hvor der kunde komme Svar, vel skulde vogte sig for at bestride Rigtigheden af, hvad jeg havde fremført, var der en Presse ude i Landet, en Presse med Læsere, der kun læser, hvad der staar i disse Blade, og jeg vidste, at jeg i allerhøjeste Grad vilde blive Genstand for dens Bevaagenhed; og det har jeg ogsaa været. Jeg vil i den Anledning gerne fremsætte et Par Bemærkninger.

Man har i denne Presse under Overskriften „Bjærgsomhed“ og under Overskriften „De forstod at hytte sig“ nævnt, hvorledes de socialdemokratiske Ministre, da de gik af, beregnede deres Pensioner, og at specielt den Maade, hvorpaa jeg havde beregnet min Pension, var „bjærgsom“ — jeg ser, at den højtærede Indenrigsminister nikker; jeg var i hvert Fald ikke